

[Haustrup Clemmensen.]

sket. Det er således, at der er nogen, der ligefrem er ved at blive masseproducenter af dagsordener. Jeg tror, jeg ved slutningen af min tale skal forsøge at leve op til den nyindførte tradition ved også at foreslå en dagsorden på de tre regeringspartiers vegne. Men det er vel sket nogle gange også for andre partiers ordførere, at de fra denne talerstol har givet udtryk for, at der var forskellige dagsordener, de egentlig havde lyst til at foreslå, men af den ene eller den anden grund har holdt sig tilbage fra. Må jeg ikke i denne forbindelse have lov til at sige, at der findes i det konservative folkeparti mange, der havde lyst til at stille forslag om en ganske enkel dagsorden, der skulle lyde omtrent som følger: Folketinget opfordrer socialdemokratiet til at forsøge at klargøre, hvad partiet egentlig står for i den økonomiske politik.

Nu er det jo ikke således, at man normalt stiller dagsordener direkte henvendt til et oppositionsparti, men det er efter vor opfattelse et af hovedmålene med denne debat at søge klargjort, om socialdemokratiet overhovedet har et økonomisk alternativ til den politik, regeringspartierne står for. Det er jo således, at det gang på gang bare er nej-politik, man fører, at man bare som Rasmus Madsen siger, at det regeringspartierne foreslår i den økonomiske politik, kan vi i hvert fald ikke gå ind for — men man magter ærligt og redeligt ikke selv at stille et alternativ op.

Vi fik i hr. Per Hækkerups nylig afsluttede ordførertale nogle elskværdige bemærkninger om, at eksporten skulle forøges, og at man skulle søge at holde igen på importen. Det er et overordentlig klart politisk program. Det ville måske være værdifuldt, hvis vi fik lidt mere konkrete talmaterialer og lidt mere konkrete forslag til, hvad man i virkeligheden ønsker gennemført.

Men udgangspunktet for en sådan standpunkttagen må vel både for regeringspartier og for opposition være dette: hvordan er egentlig den økonomiske situation, er den god eller dårlig? Så enkelt kan man utvivlsomt ikke stille problemet op. Man må have lov at understrege, at vi har i Danmark i disse år en meget høj aktivitet, vi har en meget stor beskæftigelse, lykkeligtvis, vi har en meget høj eksport, vi har et meget stort

byggeri, både boligbyggeri og erhvervsbyggeri, og vi har med garanti et meget stort forbrug. Denne vældige økonomiske aktivitet skaber imidlertid uønskede sidevirkninger: en vældig import, betydelige rentestigninger og i de senere måneder også alvorlige prisstigninger. Hvis disse uheldige sidevirkninger ikke bremses tilstrækkelig effektivt, truer de fundamentalt den fulde beskæftigelse og en fortsættelse af den økonomiske vækst. Det er jo ikke nok, at folketinget blot lader sine medlemmer ude i landet og fra denne talerstol holde smukke taler om, at vi ønsker den fulde beskæftigelse opretholdt, og at vi ønsker en stigning i levestandarden; hvis det er således, at man ikke i den reelle økonomiske politik lever op til et sådant ansvar, bliver der kun tale om tomme ord og om talemåder.

Aktiviteten er altså meget høj, men sidevirkningerne er også alvorlige. Hvordan er i virkeligheden socialdemokratiets vurdering af disse ting? Erkender man, at vi har en glædelig og stor og høj aktivitet, eller erkender man det ikke? Erkender man, at sidevirkningerne er alvorlige, eller erkender man det ikke? Det må vel være muligt at forsøge også under denne debat, at få en klar vurdering fra socialdemokratiets side netop af den økonomiske situation, der er baggrunden for de foranstaltninger, der også i dag drøftes.

Vi har jo ellers tidligere ikke mødt så forfærdelig stor tilbageholdenhed, når man fra socialdemokratisk side skulle vurdere situationen — det har nu ofte været fremtiden et lille stykke ude, man har været ivrigst for at kommentere og vurdere. For nøjagtig et år siden var der også debat i dette høje ting vedrørende økonomiske spørgsmål, og den 14. maj understregede ingen ringere end socialdemokratiets førstemand, hr. J. O. Krag, at de forslag, regeringen dengang ikke blot ønskede gennemført, men fik gennemført, ville sætte produktion og beskæftigelse ned og få større arbejdsløshed til følge.

Den 22. maj i fjor var hr. Ivar Nørgaard inde på nøjagtig samme vurdering, idet han talte om, at de foranstaltninger, man nu gennemførte, ville føre til yderligere arbejdsløshed, og for at ingen skulle være i tvivl om det, tog hr. J. O. Krag også ordet den 22. maj og understregede: jeg vil kun endnu en gang sige, at vi anser den stram-